

[Pürschel.]

da det var umuligt at opnaa Enighed, er Resultatet altsaa blevet dette, at Socialdemokraterne helt har forladt Tugthus og Venstre paa en enkelt Undtagelse nær har gjort det samme. Det ovennævnte Mindretal anser det for urigtigt at have en ensartet Straf saavel for de allergrøveste Forbrydelser som Røveri, Voldtægt, Mord som for ganske smaa Forseelser, f. Eks. et lille Tyveri eller maaske en Voldshandling, som ingen vil betragte som vanærende. Derfor har vi ment at maatte bevare det og har saa bygget det op saaledes, at vi, som det fremgaar af Ændringsforslag Nr. 22, mener, at Fængsel skal strække sig fra 30 Dage til 3 Aar og Tugthus skal strække sig fra 4 Aar til 16 Aar eller til Livstid. Der bliver saaledes et Mellemrum mellem de 3 og de 4 Aar, men dette forsvinder derved, at der altid skal finde Løsladelse Sted paa Prøve, naar et Aar af Straffetiden staar tilbage, saaledes som det vil ses af Ændringsforslag Nr. 38. Om den nærmere Udformning henviser jeg i øvrigt til Ændringsforslagene Nr. 20, 21, 24, 25, 26 og 27.

Det er ikke fundet rigtigt at opstille den lange Række af Ændringsforslag baade i den almindelige og den specielle Del, som bliver Konsekvensen, hvis Dødsstraf eller Tugthusstraf indføres; i den Henseende har vi fulgt den Linie, som allerede i Foraaret var anlagt af Udvalget.

Under Nr. 18 kommer jeg atter til et Ændringsforslag, om hvilket der efter store Vanskeligheder er opnaaet Enighed. Det gaar ud paa, at § 33 slettes af Forslaget. Denne Paragraf fastsatte, at alle Frihedsstraffe skulde udstaas i Statsanstalter. Ændringsforslaget maa ses i Forbindelse med Ændringsforslag Nr. 20 til Ikrafttrædelsesloven, hvorefter Regeringen inden 5 Aar efter Straffelovens Ikrafttræden skal fremsætte Forslag til Afgørelse af, i hvilket Omfang Frihedsstraffes Fuldbrydelse udelukkende bør foregaa i Statsanstalter. Jeg hilser med megen Tilfredshed, at denne Enighed er naaet. For mig er der ingen Tvivl om, at det i og for sig er det rationelle, at Udtaaelse af Frihedsstraffe, saa snart man kommer over en vis kortere Tid, finder Sted i Statsanstalter, fordi man derved naar den Ensartethed i Strafadstaelsen, som er et naturligt og berettiget Krav. Men mod dette Hensyn, mod straks at gaa over dertil taler dels økonomiske Hensyn af en betydelig Vægt, i hvert Tilfælde af et endnu uoplyst Omfang, og dels dette, at man ganske mangler Grundlag for Bedømmelsen af, hvor mange Anstalter der vil

behøves til at optage de Fanger, der skal udstaa de mellemlange Fængselsstraffe. I Løbet af fem Aar vil man kunne indhøste værdifulde Erfaringer og foretage Under søgelser til Vurdering af det økonomiske Omfang, som Reformen vil have, og dette anser jeg for at være nødvendigt. Jeg anser det Tidsrum endda for at være ret kort, men mener en Regering, at den allerede tidligere har tilstrækkelig fast Grund under Fødderne, forhindrer denne Bestemmelse ikke Regeringen i at komme med sit Forslag, saa snart den mener at kunne gøre det paa forsvarlig Maade. Jeg venter ikke, at det vil ske. En anden Ting er, at det maaske vil være praktisk allerede i Ventetiden at sørge for at træffe visse Forberedelser, saaledes at der ikke ansættes nye kommunale Funktionærer o. s. v. Der kan gøres forskelligt, som Administrationen altsaa bør have sin Opmærksomhed henvendt paa.

Under Nr. 23 og 44 har Udvalget stillet to Ændringsforslag, der tilsigter at give Administrationen frie Hænder med Hensyn til Anordning om Strafadstaelse i Fællesskab eller i Enrum, baade for Fængselets og Ungdomsfængselets Vedkommende.

Under Nr. 28 har Flertallet i Udvalget, Socialdemokrater og Radikale, stillet et Ændringsforslag, som tilsigter at aabne Mulighed for at fastsætte Arbejdspengene i Fængslerne efter Regler, der er noget afvigende fra de nugældende og de i Lovforslaget optagne, hvorefter Arbejdsudbyttet tilfalder det offentlige, dog saaledes at der tillægges Fangen et Beløb som Belønning for Flid og god Opførsel. Princippet i den nuværende Ordning er dette, at Udbyttet tilfalder det offentlige. Det, Ændringsforslaget tilsigter, er at give Mulighed for en Gang i Fremtiden at kunne gaa over til en Ordning, hvorefter man vil søge at give Fangerne Forstaaelse af Arbejdets økonomiske Værdi, saaledes at det eventuelt kan blive saadan, at de lønnes ret højt, men at der dog fradrages et Beløb som Vederlag for deres Ophold i Fængselet, for Underhold. Tanken er, tror jeg, hentet fra Amerika. Jeg tror, som jeg allerede har sagt, ikke, at Forslagsstillerne tilsigter andet og mere end at skabe Mulighed for uden Lovændring at kunne følge en Udvikling, som man venter vil komme paa dette Omraade. Vi har for vort Vedkommende ingenlunde underkendt Værdien af den Betragtning, at man skal opdrage Fangerne til Forstaaelse af Arbejdets økonomiske Værdi, men selve den Tanke: at lønne en Mand, om jeg saa maa sige efter Fagforeningstarif, og saa fradrage et Beløb for Hotelophold, forekommer os